U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 29. 8. 2016, č. j. 30 A 99/2015 – 25, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2016, č. j. 30 A 214/2016 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se podáním u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení usnesení, jímž tento krajský soud odmítl žalobu proti rozhodnutí vydanému v soudním řízení správním. Krajský soud žalobu v záhlaví specifikovaným usnesením postupem dle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.) odmítl. Žaloba nemířila proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale proti usnesení soudu, který při výkonu soudnictví není správním orgánem. Žaloba je proto nepřípustná.

[2] Proti tomuto usnesení podal žalobce (stěžovatel) dne 2. 2. 2017 kasační stížnost. Uvádí, že nebyly splněny podmínky řízení pro žalobou napadené rozhodnutí. V řízení před krajským soudem jednal nezákonný úředník a podjatý soudce a stěžovatel se nemohl vyjádřit k senátu 30 A ve smyslu § 8 odst. 5 s. ř. s. Proto Nejvyššímu soudu navrhl jeho zrušení.

[3] Kasační stížnost je nepřípustná pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojitosti s § 120 s. ř. s., a to z dále uvedených důvodů.

[4] Projednávaná kasační stížnost je evidentně další z bezpočtu stěžovatelových podání zcela zřetelně šikanózní povahy, jimiž zneužívá své právo na soudní ochranu

poskytovanou právním řádem České republiky a garantovanou jejím ústavním pořádkem. Nejvyšší správní soud se dosud vždy snažil vysvětlit stěžovateli nesmyslnost a bezprávnost jeho počínání, avšak zcela marně.

[5] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, tedy případů, *„kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“ (viz např. rozsudek ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, publ. pod č. 869/2006 Sb. NSS.)

[6] Stěžovatelovo systematické zneužívání práva na soudní ochranu brání, aby správní soudy, jak na úrovni jednotlivých krajských soudů, tak na úrovni Nejvyššího správního soudu, mohly poskytovat účinnou a včasnou ochranu těm, jejichž subjektivní veřejná práva mohou být skutečně ohrožena či dotčena.

[7] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto Nejvyšší správní soud blíže nezkoumal stěžovatelovu námitku podjatosti členů rozhodujícího senátu krajského soudu (k této problematice viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 232/14 - 18). Nepřistoupil ani k provedení dalších procesních úkonů a upustil i od zevrubnějšího odůvodnění tohoto rozhodnutí. Stěžovatel jej velmi dobře zná.

[8] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky a, jak je stěžovateli známo, není proti němu přípustná žádná z žalob ve správním soudnictví ani jiný prostředek ochrany poskytovaný soustavou soudů České republiky.

V Brně dne 9. února 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu